

Introit: *Lide můj, naslouchej učení mému, k slovům úst mých nakloň ucho, otevřu svá ústa ku přísloví, předložím hádanky dávnověké. Co jsme slyšeli a o čem víme, to, co nám otcové vyprávěli, nebudeme tajit jejich synům. Budeme vyprávět budoucímu pokolení o Hospodinových chvályhodných činech, o mocných skutcích a dívech, jež konal. Stanovil svědectví v Jákobovi, vydal zákon v Izraeli a přikázal našim otcům, aby s tím seznamovali své syny, aby o tom vědělo budoucí pokolení, synové, kteří se zrodí. Ti to budou dále vyprávět svým synům, aby složili důvěru v Boha a na Boží skutky nezapomínali, aby zachovávali vždy jeho přikázání... (Žalm 78, 1-7)*

Píseň 245

Modlitba

Čtení: Jan 15, 1-9

Píseň 352

Text kázání: Deuteronomium 6, 4-9

Milí přátelé, bratři a sestry,

dnešním kázáním chci trochu navázat na křest, kterého jsme byli dnes svědky. V právě dozpívané písni jsme vzdávali chválu Bohu za to, že **vzešla nová ratolest na vinném kmeni**. Autor textu tím chtěl vyjádřit radost nad tím, že díky křtu byl do Boží rodiny přijat další človíček.

Nicméně je dobré si připomenout, že i když je křest podmínkou členství v církvi, tak **nekřtíme do církve, ale do Krista!** I v té písni se zpívá, že ta ratolest vyrostla na vinném kmeni. A k vinnému kmeni se přece přirovnává sám Pán Ježíš. „**Já jsem ten vinný kmen, vy jste ratolesti.**“ Nevím, jak vám, ale mě se mnohokrát stalo, že jsem se potkal s lidmi, kteří říkali: „*Já jsem katolík, protože jsem tam pokřtěný,*“ anebo „*Já jsem evangelík, protože mě pokřtili tam.*“ Ani jeden z nich ale nepraktikoval víru v Pána Ježíše Krista a do kostela nechodil. Ovšem k čemu to vlastně je, bratři a sestry, tvrdit o sobě, já jsem evangelík anebo katolík? K čemu je hlásit se, že patřím do té či oné církve, pokud nepatřím především Pánu Ježíši Kristu? Pokud jsem svůj život vědomě sám za sebe Kristu neodevzdal? Na Božím soudu nebude rozhodovat, jestli jsem členem církve, ale jestli jsem křesťan! A tady se, prosím, nemylme! Slovo křesťan není od slova křest, ale od slova **kristovec!** Křesťan je tedy ten, který patří Kristu!

Před vámi, milí rodičové, a tím, myslím všechny vás rodiče, kteří máte ještě děti malé, leží vlastně úkol nemalý! Být svým dětem dobrými svědky a vést je k tomu, aby sami se jednou mohli rozhodnout dát svůj život skutečně Ježíši Kristu. A aby sami mohli mít touhu hledat Boží království, pak je to především právě na rodičích, ale i prarodičích, aby uměli své ratolesti roztoužit! Jak? Víme přece moc dobře, že naše děti nás neposuzují pouze podle našich slov, ale také podle toho, jak opravdu žijeme. Jestli je naše vyznání víry jen o slovech a jen o neděli, anebo jestli své děti dovedeme vést příkladným praktickým životem, v upřímnosti, v pravdě a lásce ke Kristu.

Mnohý rodič si samozřejmě řekne, já to neumím. Nejsem dokonalý otec nebo matka. To není jistě nikdo z nás. Kdybychom ale zůstali pouze u této argumentace, pak je to, milí přátelé, čistý alibismus! A tak, co jako rodiče můžeme udělat pro to, aby naše děti se rozhodli patřit Pánu Ježíši? Tím prvním předpokladem je, abychom my sami měli dobré nastavení. Příklad si můžeme vzít právě z toho největšího starozákonního příkazu: „**Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný. Budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou. A tato slova, která ti dnes přikazují, budeš mít v srdci.**“ Dáváme své děti křtít, chceme je zasvětit Hospodinu, ale čemu nebo komu jsme zasvětili svůj život my sami? Patříme sami sobě, anebo Kristu? Co nám je nejmilejší? Jsou-li to naše děti, pak jim přece chceme dát to nejlepší! To nejlepší ovšem není, aby měli nejlepší komfort a nejlepší servis. Usilujme především o to, předat jim Krista. To je to největší bohatství a také náš úkol. A tou nejlepší cestou k tomu je názorné svědectví, že milujeme Boha celým způsobem svého života. **Celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou silou.** To neznamená, že jsme fanatici, to pozor! O tom to přece není. Chceme-li ale, aby i naše děti byli dobrými křesťany, je potřeba je křesťansky vychovávat již odmala a dát jim dobrý příklad. Tzn. chodit pokud možno pravidelně i s dětmi do shromáždění, vodit děti do nedělní školy, nechat je vyučovat v náboženství a sami se s nimi i doma modlit a dělat domácí pobožnosti. K tomu přece nikdo nemusí mít fakultu. Přečíst kousek z Bible, nebo nějaké denní zamyšlení, kterých je dnes dostatek, pomodlit se, to přece není nic složitého. Děláme to? Měli bychom! Jak zaznívá v jedné televizní reklamě, **chceš-li měnit budoucnost, začni měnit přítomnost!** Nestačí jen mluvit o tom, že jednou změníme budoucnost, musíme začít již dnes. Neboť **dnes je ten čas, dnes je ten den příhodný.** Týká se to jakékoliv oblasti života. O to více pak při výchově dětí! Nechat totiž děti růst jen tak jako planý štěp, planou ratolest, to se pak může vymstít. Mladou ratolest je třeba vychovávat, **ořezávat, čistit, aby nesla dobré ovoce.** A pokud z ní roste klacek, tak zavčas třeba i seřezat! ☺ Začít napravovat a vychovávat až v pubertě je totiž dost pozdě. To pak často už děti začínají rodičům přerůstat přes hlavu.

Mnohé se dnes, milí přátelé, zanedbává ve výchově. Dětem se dává nebývalá volnost, taková je přece doba, slýcháváme. Jak ovšem bylo trefně poznamenáno v tomto týdnu ve čtení Dobré setby, **pokud rodiče vyhovují dětem v jejich vůli, podporují tak jejich svévoli, která pak vyroste do nebývalých rozměrů!** Kam spěje svět, jestliže dnes nabízí společnost nezrálým dětem, aby si sami vybrali, jestli jsou kluk, holka, anebo něco jiného? Ať se na mne nikdo nezlobí, ale to je otevřená vzpoura vůči Bohu Stvořiteli! Necháme dětem rozhodovat o budoucnosti světa? Rozum by měli mít především dospělí! Máme v azylovém domě jednu rodinu, jejíž asi 12ti letý kluk se najednou rozhodl a to několikrát a opakovaně, že nebude chodit do školy. Matka si s ním nevěděla rady, požádala tedy službu. Pečovatel ho přesvědčil. Kluk našťavaně tedy vzal aktovku a ještě než do té školy vyšel, kopnul matku do nohy a ještě na ní plivnul. Matka se ani nehnula ani hlas nezvýšila. A tak si říkám, co to bude příště? Kam to vede, když děti nejsou vedeni ke kázni a když nejsou náležitě potrestáni. Nejsem zastáncem nějakého tvrdého bití, ale někdy se mi chce říci, **škoda každé rány, která padla vedle.** Jedno biblické přísloví říká, **kdo šetří svou hůl, nenávidí svého syna.** Jinými slovy dávat dětem opičí lásku se nevyplácí. Znam několik příkladů křesťanských rodin, které svým malým dětem dávali volnost. Nemuseli s nimi jít ani do kostela. A tak nechodili. Dneska žijí bez Boha a jejich život je hodně složitý, komplikovaný a někde i rozbitý. Naproti tomu znám i ty rodiče, kteří byli dobrým příkladem svým dětem a vychovávali je ve zbožnosti a v kázni, i když se jim to někdy nelíbilo. A jejich děti, dnes dobří a opravdoví křesťané jsou za takovou výchovu zpětně vděční.

Jak tedy děti vychovávat? Ten starozákonní příkaz dává velmi praktické rady: **Budeš je (ta Boží slova) vštěpovat svým synům a budeš o nich rozmlouvat, když budeš sedět doma nebo půjdeš cestou, když budeš uléhat nebo vstávat. Uvážeš si je jako znamení na ruku a budeš je mít jako pásek na čele mezi očima. Napíšeš je také na veřeje svého domu a na své brány.** Líbí se mi to slovo **vštěpovat.** Mladému štěpu vštěpovat. Nazval jsem podle toho to dnešní kázání. A možná by se to dalo použít jako rada, kterou dávala v Banánových rybičkách Halina Pawlovská: **Vštěpuj mladým štěpům!** ☺ Všichni rodiče víte, že vychovávat děti je někdy velmi náročné. A všichni jistě víte, že přivést dítě před Boha, ať už ke křtu nebo k pozhnání, že tím to nekončí. Nýbrž právě začíná!

Když se vrátíme k tomu příměru nové ratolesti na vinném kmeni, tak křest můžeme přirovnat právě k takovému naroubování plané ratolesti na ušlechtilou révu. A protože je to ještě ratolest mladá, pak je především na rodičích se vši pečlivostí se o ní starat a učit jí, jak čerpat tu Boží mízu do svého života. Měli bychom se za ní my všichni modlit, aby ke kmeni, totiž ke Kristu, dobře přilnula. A to, jak víme, je někdy i zdoluhavý proces. A zároveň také milost Boží, pokud se to podaří. Neboť víra je zázrak. Každopádně na rodičích především je snažit se jít tomu naproti a vytvářet pro takový zázrak podmínky. Inspiraci si můžeme vzít u Izraelců. Vštěpovat Boží slova mladým štěpům měli dle Boží instrukce z Písma činit tak, že měli o **nich rozmlouvat doma, na cestách, při uléhání i vstávání.** Prostě ve všech oblastech svého života. Prakticky to znamenalo nebýt dobrým Židem jen o šabat, ale i v běžných činnostech všedního dne. K tomu sloužilo i **znamení, které si přivazovali na ruku i čelenka na hlavě.** To všechno mělo být praktické svědectví právě pro děti. Aby se ptali a aby věděli, že jejich rodiče tím uctívají Hospodina a že i je samotné Bůh k tomu volá. Děti tak mohli vidět i na svých domovech, že jejich dům patří Hospodinu. **Na veřejích i branách** mělo být také napsáno Boží slovo. Takto podobně to máme tady v Růžďce. Vypalované verše díky Mařence Hurtové. Máme je ve svých domovech, i zde. To je veliké svědectví nám samotným, ale i dalším, kteří do našeho domu přece přijdou. Máme to stále na očích.

Co si tedy z toho starozákonního příkazu vzít do našich současných dnů? Čím jsou naše domácnosti prosáknuty? Boží láskou, Božím slovem, životem v Kristu, anebo světáctvím? Jaké ovoce mohou vidět naše děti na nás samotných? Pán Ježíš říká: **„Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic.“** Pán Ježíš nám zde poskytuje jednoduchý návod, jak nést hojné a dobré ovoce. Jak mít sílu milovat, být vděčný, radovat se, a zakoušet Boží blízkost a pozhnání. Být napojen na Krista, čerpat z Něho životadárnou sílu. V dnešní době velmi narostla čísla lidí, kteří už nemají sílu do života. A mnohé děti okolo nás mívají těžké psychické problémy. Kdo za to může? Je to nemoc? Je to náročností doby? Anebo je to díky nedostatku lásky a zájmu rodičů? Pán Ježíš říká: **„Beze mne nemůžete činit nic.“** Beze mne vám dojdou vaše síly. Beze mne se vám i ta výchova může vymknout z rukou.

Milí rodičové, bratři a sestry, zůstaňme napojeni na Pána Ježíše Krista, z Něj čerpejme sílu do svých životů, pak to jistě bude dobrým svědectvím dalším generacím. Vždyť už i ten Starý zákon říká: **Poznej tedy, že Hospodin, tvůj Bůh, je Bůh, Bůh věrný, zachovávající smlouvu a milosrdenství do tisícého**

pokolení těm, kteří ho milují a dbají na jeho přikázání. Držme se Pána Ježíše, pak bude požehnáno i naše potomstvo. Amen. Modlitba píseň 769

Slovo poslání: Židům 12, 6-11

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen píseň 717